ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr. A420211717
Lietas arhīva Nr. AA43-0991-18/7
ECLI:LV:ADAT:2018:1015.A420211717.6.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2018. gada 15. oktobrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente Valda Zommere,
tiesneses Ilze Amona un Kristīne Kalvāne

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „AR INVEST" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2017. gada 11. aprīļa lēmuma Nr. 30.3-23.16/17133 atcelšanu, sakarā ar SIA „AR INVEST" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2018. gada 19. marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – dienests) Nodokļu kontroles pārvaldes amatpersonas 2017. gada 16. marta lēmumu Nr. 30.2-23.15/12828 (turpmāk – sākotnējais lēmums) pieteicējs SIA „AR INVEST" izslēgts no dienesta pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk – PVN) maksātāju reģistra, jo tas ir sniedzis nepatiesu informāciju PVN deklarācijās. Izskatot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, ar dienesta 2017. gada 11. aprīļa lēmumu Nr. 30.3-23.16/17133 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atzīts par tiesisku.
Pārsūdzētais lēmums pamatots ar apstākli, ka dienests, veicot pieteicēja PVN auditu par 2014. gada janvāri – 2015. gada jūniju, konstatēja, ka pieteicējs nepamatoti darījumiem ar Čehijas uzņēmumu *Litura Real s.r.o* 2015. gada aprīlī un maijā piemērojis PVN 0% likmi.

[2] Pieteicējs vērsās tiesā ar pieteikumu par lēmuma atcelšanu. Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.
[2.1] Pieteicēja 2017. gada 21. marta iesniegumu dienesta vadītājam par sākotnējā lēmuma darbības apturēšanu iestāde ir nepamatoti paplašināti iztulkojusi kā lūgumu anulēt sākotnējo lēmumu. Sūdzība par sākotnējā lēmuma atcelšanu tika iesniegta 2017. gada 4. aprīlī. Dienests sūdzību izskatīja 2017. gada 11. aprīlī, atsaucoties tikai uz 2017. gada 21. marta iesniegumu, nevērtējot iesniegto sūdzību par sākotnējo lēmumu.
[2.2] Rīkojoties atbilstoši Pievienotās vērtības nodokļa likuma 73. panta pirmās daļas 5. punkta „b" apakšpunktam un 79. panta trešajai daļai, dienestam būtu jāizslēdz no PVN maksātāju reģistra katrs uzņēmums par jebkādas nepatiesas informācijas iekļaušanu deklarācijā. Šāda nostāja būtu absurda un grautu valsts ekonomiku. Līdz ar to dienestam lēmumi būtu jāargumentē un jāpamato, vērtējot valsts ieguvumu iepretī kaitējumam, ko konkrētajam uzņēmumam, trešajām personām, arī valstij nodarīs tieši un netieši šāda lēmuma pieņemšana. Pārsūdzētais lēmums šādu analīzi nepamatoti nesatur.
[2.3] Pieņemot pārsūdzēto lēmumu, dienests nav uzklausījis pieteicēju, jo nav vērtējis papildus iesniegtajā sūdzībā pieteicēja pausto viedokli par sākotnējo lēmumu, tādējādi pārkāpjot Administratīvā procesa likuma 62. panta pirmajā daļā noteikto, kā arī labas pārvaldības principu. Konkrētajā lietā nav konstatējami apstākļi, kuri pieļauj viedokļa nenoskaidrošanu. Pieteicējs atsaucas uz Augstākās tiesas 2012. gada 30. oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-5/2012 12. punktu. Pieteicēja izslēgšana no PVN maksātāju reģistra nozīmē uzņēmuma drošu bankrotu, kas attiecīgi nozīmē drošus zaudējumus trešajām personām.
[2.4] Pārsūdzētajā lēmumā nav norādīts, kā izpaudies pārkāpums – tieši kāda informācija ir bijusi patiesībai neatbilstoša. Nav norādīts tieši kad, kurš un par kādiem darījumiem iesniedzis nepatiesu informāciju. Nav norādīts, kāds informācijas saturs būtu patiesībai atbilstošs un ar kādiem pierādījumiem tas konkrēti tiek apstiprināts. Nav analizēti pārkāpuma būtiski apstākļi. Administratīvajā procesā nav noskaidrots, vai un tieši kādi trūkumi attiecināmi uz sekām, kuras būtu jārada tieši administratīvā akta adresātam. Pieļauts patvaļas aizlieguma principa pārkāpums un nav izdarīti administratīvā akta izdošanas lietderības apsvērumi. Lēmumā nav pamatojuma, no kura varētu secināt, ka konkrētajā gadījumā pieteicējs ir atbildīgs par nepatiesu ziņu sniegšanu tādā atbildības pakāpē, ka būtu izslēdzams no PVN maksātāju reģistra. Pieteicējs atsaucas uz Augstākās tiesas 2008. gada 3. janvāra sprieduma lietā Nr. SKA-17/2008 10. punktu, 2008. gada 30. jūlija spriedumu lietā Nr. SKA-461/2008, 2012. gada 4. jūlija spriedumu lietā Nr. SKA-196/2012, 2012. gada 14. septembra spriedumu lietā

[2.5] Pārsūdzētajā lēmumā ir atsauce uz dienesta lēmumu pieteicējam veiktā nodokļa audita lietā. Pārsūdzētajā lēmumā nav norādīts, kādā nozīmē šī atsauce tiek izdarīta, līdz ar to nav iespējams šo atsauci komentēt. Dienesta ģenerāldirektora lēmumu, uz kuru ir norāde pārsūdzētajā lēmumā, pieteicējs ir apstrīdējis administratīvajā tiesā, līdz ar to joprojām pastāv strīds par PVN nodokļa likmes pareizu piemērošanu.

[3] Administratīvā rajona tiesa ar 2018. gada 19. marta spriedumu pieteikumu noraidīja. Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.
[3.1] Tiesa secināja, ka dienests, veicot pieteicējam PVN auditu par periodu no 2014. gada janvāra līdz 2015. gada jūnijam, konstatēja, ka pieteicējs 2015. gada aprīļa un maija PVN deklarācijās ir deklarējis faktiski nenotikušus darījumus ar Čehijas uzņēmumu *Litura Real s.r.o.* Tādējādi konstatējot minētos apstākļus, atbilstoši Pievienotās vērtības nodokļa likuma 79. panta trešajai daļai dienestam bija pienākums izdot obligāto administratīvo aktu.
[3.2] Tiesa norādīja, ka ne no Pievienotās vērtības nodokļa likuma 79. panta trešās daļas, ne arī no kādas citas tiesību normas neizriet nepieciešamība pirms personas izslēgšanas no dienesta PVN maksātāju reģistra sagaidīt tiesas spriedumu, kurā ir izvērtēts nodokļu pārbaudes rezultātā pieņemtā lēmuma tiesiskums un pamatotība, kā arī pārbaudīt, ir vai nav personai nodokļu parāds. Tiesa atzina, ka dienestam pēc gala lēmuma pieņemšanas audita lietā bija pamats izdot administratīvo aktu par pieteicēja izslēgšanu no PVN maksātāju reģistra.
[3.3] Attiecībā uz iebildumiem, ka dienests pārsūdzēto lēmumu pieņēmis, neizdarot lietderības apsvērumus, tiesa norādīja, ka pārsūdzētais lēmums ir nepieciešams, lai sasniegtu tiesisku mērķi – novērstu krāpšanos ar PVN un negodprātīgu nodokļu maksātāju rīcību nodokļu tiesiskajās attiecībās. Attiecīgi likumdevējs, pieņemot attiecīgo tiesību normu, jau ir veicis lietderības apsvērumus, paredzot, ka no dienesta PVN maksātāju reģistra tiek izslēgta tāda persona, kas deklarācijā sniedz nepatiesu informāciju. Tādējādi tiesa nekonstatēja Administratīvā procesa likuma 66. panta pārkāpumu.
[3.4] Tiesa secināja, ka nav pieļauts arī samērīguma principa pārkāpums, jo pieteicēja tiesību ierobežojums ir būtiski mazāks par sabiedrības kopējo ieguvumu – panākt visu nodokļu maksātāju tiesiski pareizu un normatīvajiem aktiem atbilstošu rīcību.
Tiesa konstatēja, ka tas, ka dienests nav vērtējis pieteicēja 2017. gada 4. aprīļa sūdzībā ietvertos argumentus, nevarēja ietekmēt pārsūdzētā lēmuma saturu, ņemot vērā to, ka dienestam bija jāizdod obligātais administratīvais akts.

[4] Pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2018. gada 19. marta spriedumu. Sūdzība pamatota ar šādiem apsvērumiem.
[4.1] Spriedumā nepilnīgi un nepareizi novērtēts samērīguma principa pārkāpums, jo ne iestāde, ne tiesa nav pārbaudījusi, kādas faktiskās sekas pieteicējam tiek radītas ar izslēgšanu no PVN maksātāju reģistra.
[4.2] Tiesa nav vērtējusi uzklausīšanas principa pārkāpumu attiecībā uz sākotnējā lēmuma izdošanu un tā tūlītēju izpildi.
[4.3] Nepamatoti nav vērtēts pieteicēja arguments, ka ne administratīvā akta pamatojumā, ne tiesas sēdē, iestāde nav sniegusi objektīvus un ticamus kritērijus, balstoties uz kuriem, pieteicējs izslēgts no PVN maksātāju reģistra. Turklāt tiesa atstājusi bez ievērības dienesta pārstāvja tiesas sēdē atzīto, ka līdzīgos gadījumos citi komersanti no PVN maksātāju reģistra netiek izslēgti.
[4.4] Ņemot vērā administratīvā akta pamatojuma trūkumu, tiesa faktiski nevarēja pārbaudīt pārsūdzētā lēmuma tiesiskumu daļā par lietderības apsvērumiem, vienlīdzības un samērīguma principu ievērošanu.
[4.5] Tiesa nav vērtējusi, ka iestādes pārstāvis tiesas sēdē nepieļaujami atsaucās uz jaunu, pārsūdzētājā lēmumā neminētu argumentu, proti, to, ka pieteicējam bija nodokļu parāds. Pieteicējs tiesai pierādīja, ka tam nav bijis nodokļu parāds.
[4.6] Spriedumā nav vērtēts, ka pieteicējs par iespējamu pārkāpumu, nepatiesu ziņu norādīšanu PVN deklarācijā ir sodīts divas reizes, – piemērojot soda naudu un izslēdzot no PVN maksātāju reģistra.
[4.7] Tiesai bija jāsniedz savs vērtējums par Pievienotās vērtības nodokļa likuma 73. panta pirmās daļas 5. punkta „b" apakšpunkta un 79. panta trešās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmei.
[4.8] Tiesa nav pārbaudījusi un vērtējusi audita lietas materiālus, tādējādi atsaukšanās uz auditā konstatēto bez pierādījumu izvērtēšanas ir nepieļaujama.

[5] Dienests paskaidrojumā par pieteicēja apelācijas sūdzību norādījis, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, savukārt apelācijas sūdzība noraidāma. Papildus par pieteicēja apelācijas sūdzību norāda šādus argumentus.
[5.1] Nepamatota ir pieteicēja atsaukšanās uz Administratīvā procesa likuma 62. panta otro daļu, jo pieteicējs savu viedokli par izslēgšanu no PVN maksātāju reģistra ir sniedzis apstrīdēšanas iesniegumā.
[5.2] Pieteicēja norāde par to, ka iestādes pārstāvis tiesas sēdē norādīja, ka pieteicējs no PVN maksātāju reģistra izslēgts nodokļu parāda dēļ, neatbilst patiesībai. Iestādes pārstāvis kā vienu no izslēgšanas iemesliem minēja pieteicēja nodarīto fiskālo kaitējumu valsts budžetam – nepamato priekšnodokļa atskaitīšanu.
[5.3] Nepatiess ir pieteicēja apgalvojums, ka iestādes pārstāvis tiesas sēdē apstiprināja, ka ne visi komersanti, kuri ir snieguši nepatiesu informāciju PVN deklarācijās, tiek izslēgti no PVN maksātāju reģistra. Turklāt nav pamatota arī pieteicēja norāde, ka iestādes pārstāvis nav spējis pamatot, kāpēc analoģiskās situācijā pieteicējs atšķirībā no citiem komersantiem ir ticis izslēgts no PVN maksātāju reģistra. Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis nenorādīja uz konkrētu salīdzināmu gadījumu, līdz ar to dienests nevarēja sniegt savu vērtējumu šajā jautājumā.
[5.4] Kas attiecas uz iebildumiem, ka dienests tiesvedības procesā ir tiesīgs atsaukties tikai uz to pamatojumu, kas norādīts

pārsūdzētajā lēmumā, norādāms, ka pieteicējs no PVN maksātāju reģistra tika izslēgts, pamatojoties uz tiesību normām un nodokļu auditā konstatēto.

[6] Apgabaltiesa atbilstoši Administratīvā procesa likuma 304. panta pirmajai daļai izskatīja lietu rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[7] Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus to kopsakarā, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[8] Lietā izšķirams jautājums, vai dienestam bija pamats pieteicēju izslēgt no PVN maksātāju reģistra saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 73. panta pirmās daļas 5. punkta „b" apakšpunktu, kurš noteic, ja reģistrēts nodokļa maksātājs nodokļa deklarācijā sniedz nepatiesu informāciju, dienests izslēdz reģistrētu nodokļa maksātāju no dienesta PVN maksātāju reģistra. Pieteicēja ieskatā to, ka nodokļa deklarācijā sniegta nepatiesa informācija, dienests nedrīkstēja pamatot ar lēmumu par audita rezultātiem, kurš ir pārsūdzēts un par kuru nav stājies spēkā tiesas spriedums.
Administratīvā apgabaltiesa, novērtējot lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus kopsakarā ar lietā esošiem pierādījumiem un lietas dalībnieku argumentiem, tostarp ar apelācijas sūdzības argumentiem, atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tāpēc apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307. panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma argumentācijai *(sk. šā sprieduma 3. punktu)* šajā daļā un atkārtoti to nenorāda.
Papildus un par apelācijas sūdzības argumentiem apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

[9] Pieteicēja iebildumu pamatā ir arguments, ka dienests nebija tiesīgs izslēgt pieteicēju no PVN maksātāju reģistra, pamatojoties uz lēmumā par audita rezultātiem konstatēto, ievērojot, ka lēmums par audita rezultātiem ir pārsūdzēts un turpinās tiesvedības process.
Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka PVN audita par 2014. gada janvāri – 2015. gada jūniju ietvaros, dienests konstatēja, ka pieteicēja deklarētie darījumi ar Čehijas uzņēmumu *Litura Real s.r.o.* faktiski nav notikuši un tie deklarēti nolūkā gūt fiskālas priekšrocības. Tādējādi, iekļaujot deklarācijās minētos darījumus, pieteicējs ir sniedzis nepatiesu informāciju. Līdz ar to ar pārsūdzēto lēmumu nolemts izslēgt pieteicēju no PVN reģistra, pamatojoties uz Pievienotās vērtības nodokļa likuma 73. panta pirmās daļas 5. punkta „b" apakšpunktu un 79. panta trešo daļu.
Minētajās tiesību normās likumdevējs iekļāvis tiesiskos apstākļus, kuriem iestājoties, iestādei ir pienākums izdot obligāto administratīvo aktu – izslēgt personu no PVN maksātāju reģistra. Tostarp nodokļu maksātājs izslēdzams no PVN maksātāju reģistra, ja dienests nodokļu pārbaudē konstatē, ka nodokļu maksātājs nodokļa deklarācijās sniedz nepatiesu informāciju. Turklāt likumdevējs vēlējies panākt, lai negodīgi nodokļu maksātāji tiktu savlaicīgi izslēgti no PVN maksātāju reģistra, kā arī tiktu samazināts administratīvais slogs. Tādā veidā tiktu aizsargātas valsts un citu nodokļu maksātāju intereses *(sk.http://titania.saeima.lv/LIVS12/SaeimaLIVS12.nsf/0/6D725ED53197F587C2257F09005296F9?OpenDocument).*

[10] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 65. panta pirmo daļu, ja piemērojamā tiesību normā noteikts, ka izdodams konkrēta satura administratīvais akts (obligātais administratīvais akts), iestāde izdod šādu administratīvo aktu. Kā atzīts tiesību zinātnē, likumdevējs, pieņemot konkrēto tiesību normu, samērīguma un citus apsvērumus jau ir izdarījis un šo likumdevēja samērīguma apsvērumu rezultātu, kas izpaužas likumā noteiktajās standarta tiesiskajās sekās, iestāde vairs nedrīkst aizstāt ar saviem apsvērumiem un piemērot citas tiesiskās sekas. Likumdevējs nav pilnvarojis iestādi izdarīt lietderības apsvērumus un likuma ietvaros izvēlēties piemērotākās tiesiskās sekas. Šādā gadījumā iestādei ir jāpiemēro likuma normā paredzētās tiesiskās sekas. Administratīvā akta izdošanas gadījumā tas nozīmē, ka iestādei ir jāizdod obligātais administratīvais akts (*sk., E. Levits Samērīguma princips un obligātais administratīvais akts. Jurista vārds. 2007. gada 27. marts, Nr. 13*).
Lai izdotu lēmumu par izslēgšanu no PVN maksātāju reģistra, jo PVN deklarācijās sniegta nepatiesa informācija, ir jābūt pirms tam izdotam lēmumam, kur šādi faktiskie apstākļi ir konstatēti. Apstāklis, ka lēmums par audita rezultātiem ir apstrīdēts un pārsūdzēts, neaptur tā darbību un izpildi, izņemot daļā par aprēķināto soda naudu, līdz ar to arī neietekmē dienesta pienākumu izdot pārsūdzēto lēmumu, kas izriet no Pievienotās vērtības nodokļa likuma 79. panta trešās daļas.
Tādējādi nav pamatots pieteicēja arguments, ka situācijā, kad lēmums par audita rezultātiem tika apstrīdēts, dienests nevarēja pieņemt lēmumu par pieteicēja izslēgšanu no PVN maksātāju reģistra un uzsākt tā izpildi.

[11] Apgabaltiesas ieskatā, pieņemot lēmumu par personas izslēgšanu no PVN maksātāju reģistra, dienestam nav nepieciešams pārvērtēt lēmumu par audita rezultātiem, jo nav nepieciešams atkārtoti novērtēt jau konstatētos apstākļus. Tāpat tas nav jāvērtē tiesai izskatāmajā lietā. Tādējādi apgabaltiesa nepiekrīt pieteicēja iebildumiem, ka izskatāmās lietas ietvaros bija jāvērtē audita lēmumā konstatētie apstākļi. Lēmumā par audita rezultātiem konstatētie apstākļi ir vērtējami lietā, kura ir ierosināta par minētā lēmuma atcelšanu.
Atbilstoši Tiesu informācijas sistēmā pieejamajai informācijai administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka Administratīvā rajona tiesa 2018. gada 11. jūlija ir taisījusi spriedumu lietā Nr. A420179217, kas bija ierosināta par lēmuma par audita rezultātiem atcelšanu. Administratīvā rajona tiesa izvērtējusi audita lēmumā konstatētos apstākļus atzina par pamatotu dienesta secinājumu, ka pieteicēja darījumi ar Čehijas uzņēmumu *Litura Real s.r.o*. faktiski nav notikuši, par tiem ir tikuši noformēti

vienīgi dokumenti ar mērķi gūt fiskālas priekšrocības. Par minēto spriedumu pieteicējs ir iesniedzis apelācijas sūdzību.

[12] Attiecībā par personas uzklausīšanas pienākuma pārkāpšanu norādāms, ka pieteicējs savu viedokli par izslēgšanu no PVN maksātāju reģistra ir sniedzis apstrīdēšanas iesniegumā. Var piekrist pieteicējam, ka procesa dalībnieku uzklausīšana ir viens no procesuālā taisnīguma nodrošināšanas līdzekļiem, kas ļauj jau pirms lēmuma pieņemšanas noskaidrot adresāta viedokli, tomēr ņemams vērā, ka dienestam bija jāizdod obligātais administratīvais akts.
Savukārt par pieteicēja iebildumiem par samērīguma principu norādāms, ka apgabaltiesa pilnībā piekrīt pieteicēja norādītajam, ka samērīgu līdzsvaru starp indivīda un sabiedrības tiesībām un interesēm ne vienmēr spēj panākt likumdevējs, pieņemot tiesību normas, tāpēc pienākums ievērot līdzsvaru gulstas arī uz tiesību piemērotāju, kas izvērtē katru gadījumu individuāli. Līdz ar to iestādei, izdodot jebkura veida administratīvo aktu, tostarp obligāto administratīvo aktu, ir jāvērtē, vai tas nesamērīgi neierobežo personas pamattiesības (sk., piem., *Augstākās tiesas 2006. gada 24. februāra sprieduma lietā Nr. SA-4/2006 15. punktu; 2006. gada 26. aprīļa sprieduma lietā Nr. SA-2/2006 11. punktu, 2007. gada 8. marta spriedumu lietā Nr. SKA – 89/2007 (A42243805)*).
Tomēr izskatāmajā gadījumā pieteicējs nav norādījis, kas šo gadījumu padara par īpašu, ka būtu piemērojami izņēmumi no obligātā administratīvā akta izdošanas.
Izvairīšanās no nodokļu nomaksas ne tikai samazina valsts budžeta ieņēmumus un apdraud iedzīvotāju drošību un veselību, bet ilgtermiņā apgrūtina valsts iespējas atbilstošā kvalitātē un apjomā uzlabot situāciju sociālās aizsardzības, izglītības, veselības aprūpes, drošības un sabiedrības aizsardzības jomās. Tāpēc dienestam ir piešķirtas plašas tiesības veikt kontroles pasākumus, lai nepieļautu pārkāpumus nodokļu jomā. Ņemot vērā nodokļu jomas svarīgumu, formāla un vispārīga norāde uz izņēmuma gadījumu nevar būt par pamatu, lai nepiemērotu likumā noteiktās obligātās sekas.
Apstāklis, ka dienests tikai pārsūdzētajā lēmumā norādījis, ka izslēgšanas mērķis ir novērst nodokļu maksātāju negodprātīgu rīcību un nodrošināt sabiedrības interešu aizsardzību nodokļu lietās, nemaina lietas būtību, jo administratīvais akts iegūst savu galīgo noformējumu tādā veidā, kādā tas noformēts lēmumā par apstrīdēto administratīvo aktu.

[13] Tāpat nav pamatota atsaukšanās uz to, ka ne visi komersanti, kuriem veikts nodokļu uzrēķins, tiek izslēgti no PVN reģistra.
Vienlīdzības princips nav piemērojams, ja salīdzināmās situācijas ir prettiesiskas. Ja pieteicējs nodokļa deklarācijā ir sniedzis nepatiesu informāciju, tas ir pamats izslēgšanai no PVN reģistra.
Apgabaltiesa arī norāda, ka nav izšķirošas nozīmes tam, ka iestādes pārstāvis tiesas sēdē norādījis, ka pieteicējam ir nodokļu parāds. Nodokļu parāds nav pamats izslēgšanai no PVN reģistra, pieteicējs no PVN maksātāju reģistra tika izslēgts, pamatojoties uz tiesību normām un nodokļu auditā konstatēto.

[14] Pieteicējs kļūdaini uzskata, ka tiesai bija jāsniedz savs vērtējums par Pievienotās vērtības nodokļa likuma 73. panta pirmās daļas 5. punkta „b" apakšpunkta un 79. panta trešās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmei.
Administratīvā procesa likuma 104. panta pirmā daļa noteic, ka, pārbaudot administratīvā akta vai faktiskās rīcības tiesiskumu un noskaidrojot privātpersonas publiski tiesiskos pienākumus vai tiesības, tiesa šaubu gadījumā pārbauda, vai iestādes piemērotā vai administratīvajā tiesas procesā piemērojamā tiesību norma atbilst augstāka juridiskā spēka tiesību normām.
Savukārt panta otrā daļa noteic, ja tiesa uzskata, ka tiesību norma neatbilst Satversmei vai starptautisko tiesību normai (aktam), tā tiesvedību lietā aptur un nosūta motivētu pieteikumu Satversmes tiesai.
No minētā izriet, ka tiesību normas atbilstība Latvijas Republikas Satversmei jāpārbauda šaubu gadījumā. Apgabaltiesai nav šaubu par piemēroto tiesību normu atbilstību Latvijas Republikas Satversmei.

[15] Pieteicējs norāda, ka par pārkāpumu – nepatiesu ziņu norādīšanu PVN deklarācijā ir sodīts divas reizes, – piemērojot soda naudu un izslēdzot no PVN maksātāju reģistra.
Dubultās sodīšanas aizlieguma princips aizliedz personu apsūdzēt vai tiesāt par otru nodarījumu tiktāl, ciktāl tas izceļas no identiskiem faktiem vai faktiem, kas būtībā ir tie paši, par kuriem persona reiz jau ir sodīta.
Apgabaltiesa neuzskata, ka šajā gadījumā pieļauta dubultā sodīšana. Nodokļu maksātāja izslēgšanas no PVN reģistra mērķis ir novērst nelikumīgas darbības nodokļu jomā, liedzot nodokļu maksātājam izmantot PVN fiskālās priekšrocības, pasargājot citus nodokļu maksātājus no negodīga komersanta. Minētais nav uzskatāms par sodu krimināltiesību izpratnē.

[16] Pieteicējs vispārīgi atsaucas uz vēl vairāku tiesību principu pārkāpumu, bet nav konkrēti norādījis, kā tie pārkāpti.
Kā ir atzīts Augstākās tiesas judikatūrā, tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākuma detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk., piem., *Augstākās tiesas 2017. gada 21. marta sprieduma lietā Nr. SKA-583/2017 12. punktu)*.
Līdz ar to apgabaltiesa neatrunā tos pieteicēja argumentus, kas nav nozīmīgi no tiesību viedokļa konkrētā strīda izšķiršanā.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307., 309. pantu un 329. panta pirmo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

n o s p r i e d a :

noraidīt SIA „AR INVEST” pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2017. gada 11. aprīļa lēmuma Nr. 30.3-23.16/17133 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente	*(paraksts)*	V. Zommere
Tiesnese	*(paraksts)*	I. Amona
Tiesnese	*(paraksts)*	K. Kalvāne